

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **L. B.**, bytem Ústí nad Labem, SNP 2355/39, v řízení zastoupeného Mgr. Michalem Chuchútem, LL. M., advokátem se sídlem Praha 5, Stodůlky, náměstí Junkových 2772/1, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Malá Strana, Karmelitská 529/5, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nečinností žalovaného, kterou spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o žalobcem podaném rozkladu, K věci uvedl, že dne 8.10.2014 podal žádost k žalovanému podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen informační zákon), ve které žádal o poskytnutí žádosti včetně rozpočtu, která byla povinnému subjektu předložena Českou radou dětí a mládeže v rámci projektu mezinárodní výměny mládeže s důrazem na podporu dobrovolnictví, svobody a demokracie, který byl předkládán v rámci mimořádného dotačního programu „Podpora rozvoje mezinárodních dobrovolnických aktivit mládeže“.

Protože na podanou žádost neobdržel žádnou odpověď, podal žalobce dne 29.10.2014 k povinnému subjektu stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Dne

13.11.2014 doručil povinný subjekt žalobci písemnost nadepsanou jako „Věc: Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace“ (dále také „rozhodnutí v materiálním smyslu“). Proti rozhodnutí v materiálním smyslu brojil žalobce dne 14.11.2014 rozkladem. Dne 25.11.2014 byla žalobci doručena písemnost označená jako vyrozumění. Protože v zákonné lhůtě, jež v souladu s ustanovením § 16 odst. 3 informačního zákona činí 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu, nebylo o rozkladu žalovaným rozhodnuto, podal žalobce dne 22.12.2014 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Dne 23.1.2015 obdržel žalobce vyrozumění, kterým povinný subjekt reagoval na podanou žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Mezi účastníky je sporné, zdali podáním žádosti o informace do elektronické podatelny povinného subjektu vznikla povinnému subjektu povinnost vyřídit žádost o informace v režimu informačního zákona. Žalobce cituje z odůvodnění rozhodnutí v materiálním smyslu, ze kterého vyplývá, že žádost žalobce o poskytnutí informace byla zařazena do spamu, a proto je považována za nedoručitelnou. Žalobce konstatuje, že e-mail se žádostí o informace neobsahoval škodlivý kód ani nevyžádaná obchodní sdělení, což povinný subjekt ani netvrdí. Dodání e-mailu je možno prokázat, inter alia, vyrozuměním ze dne 24.11.2014 (příloha č. 6), ve kterém povinný subjekt zaslal žalobci snímky protokolu podatelny, na kterých je zaznamenáno dodání e-mailu. Za zcela absurdní považuje tvrzení povinného subjektu, že jeho podatelna negeneruje PID pro datové zprávy s výskytem škodlivého kódu a nevyžádaná obchodní sdělení, protože je řádně dodaná žádost o informace splňující veškeré náležitosti uvedené v § 14 informačního zákona považována za nedoručenou. Dodáním žádosti do elektronické podatelny povinnému subjektu vznikla povinnost postupovat podle § 14 odst. 5 informačního zákona a případné chybné posouzení žádosti nelze přičítat k tíži žalobce.

Žalobce vyřízení stížnosti považuje za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť ačkoliv nemá veškeré formální náležitosti rozhodnutí, je v této písemnosti patrný úmysl povinného subjektu žádost o informace odmítnut, resp. neposkytnout požadované informace. Podle žalobce splňuje zákonné znaky vymezené v 9 a § 67 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 1 správního řádu. Za přepjatý formalismus by považoval, pokud by se před podáním žaloby domáhal vydání totožné písemnosti, která by byla rozšířena toliko o formulaci výroku a o poučení. Přitom odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5.5.2011, č.j. 2 Aps 3/2010-112. Vzhledem k tomu, že písemnost zasláná povinným subjektem dne 13.11.2014 je rozhodnutím v materiálním smyslu, lze proti němu v souladu s § 16 informačního zákona per analogiam podat rozklad. O podaném rozkladu měl žalovaný rozhodnout do 15 pracovních dnů ode dne doručení, tj. do 5.12.2014. Dne 25.11.2014 bylo doručeno žalobci vyrozumění, které ale nemůže být rozhodnutím o rozkladu ani v materiálním smyslu, neboť Mgr. Martina Postupová (ředitelka odboru právního a správního) není věcně příslušná k rozhodnutí o rozkladu směřujícímu proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Protože v zákonné lhůtě nebylo o rozkladu rozhodnuto, podal žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalobce se domáhá vydání rozhodnutí o rozkladu žalobce ze dne 14.11.2014 a úhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. K první námitce, že nepostupoval v souladu s § 14 odst. 5 informačního zákona, neboť žalobce řádně doručil žalovanému jeho žádost o poskytnutí informací, uvádí žalovaný, že prověřil elektronický systém spisové služby, který vede a rovněž jeho evidenci žádosti o poskytnutí informace dle informačního zákona a zjistil, že předmětná žádost zasláná z e-

mailové adresy žalobce byla dne 8.10.2014 vyhodnocena jako spam. Žalovaný poukázal na ustanovení § 64 odst. 2 zákona o archivnictví, který uvádí, že „doručené dokumenty i dokumenty vytvořené určeným původcem se v den, kdy byly určenému původci doručeny nebo jím vytvořeny, opatří jednoznačným identifikátorem. Jednoznačným identifikátorem se neopatřují určenému původci doručené dokumenty obsahující chybný datový formát nebo počítačový program, které jsou způsobilé přivodit škodu na výpočetní technice určeného původce, a dokumenty nepodléhající evidenci, které určený původce uvede ve svém spisovém řádu“. Ministerstvo vnitra v metodickém pokynu „Pravidla pro vyřizování elektronické pošty“, který zveřejnilo na svých internetových stránkách, konstatuje, že „způsob zacházení s nevyžádanými obchodními sděleními (spam) by měl být upraven spisovým a skartačním řádem. Obecně platí, že nemusí podléhat spisovému řízení“. Dále se v dokumentu uvádí, že „spisový a skartační řád, jako základní předpis upravující oběh písemností v úřadu, je základním dokumentem, který definuje postupy pro práci s elektronickými písemnostmi. Je třeba, aby v něm úřad upravil, které datové zprávy jsou v působnosti spisového řádu a stávají se písemnostmi úřadu, a které nikoliv. Množinu těchto písemností můžeme definovat jako elektronickou poštu, která souvisí s výkonem kompetence daného úřadu. Mezi datové zprávy, které není třeba považovat za písemnosti úřadu, bezpochyby patří soukromá sdělení adresovaná zaměstnancům úřadu, spam, nebo interní e-mailová komunikace (např. komunikaci mezi nadřízenými a podřízenými)“. Vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby dále stanoví v § 9 odst. 3, že dokumenty, které nemají úřední charakter, nepodléhají evidenci dokumentů. Žalovaný ve svém spisovém a skartačním řádu uvádí, že zásilkami, které nepodléhají evidenci tohoto řádu, jsou zejména datové zprávy s výskytem škodlivého kódu počítačových virů a nevyžádaná obchodní sdělení. Podatelna žalovaného generuje jednoznačný identifikátor pro jednotlivá podání, tzv. PID, pouze pro zásilky, které podléhají nebo mohou podléhat evidenci. V případě zjištění výskytu počítačového programu nebo chybného formátu zprávy, který by mohl způsobit škodu na informačním systému, či nevyžádaného obchodního sdělení (SPAM) není elektronické podání zpracováno. Předmětná žádost žalobce o poskytnutí informace zařazená do SPAMU, byla žalovaným považována za dokument, který nemá úřední charakter, a dle žalovaného nebyla řádně doručena v souladu tak, jak to vyžadují příslušné právní předpisy. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a spisovým a skartačním řádem. Námitka je proto nedůvodná.

S námitkou žalobce, že písemnost žalovaného ze dne 12.11.2014 je rozhodnutím v materiálním smyslu žalovaný nesouhlasí. Nedoručením žádosti žalobce o poskytnutí informace nebyl iniciován postup žalovaného, jako povinného subjektu dle § 2 odst. 1 informačního zákona k vyřizování žádosti a tudíž i stížnost proti takovému postupu nebyla přípustná, a nebylo možné o ní procesně rozhodnout. Žalovaný při vyřizování stížnosti žalobce tedy nepostupoval v režimu informačního zákona, nýbrž se musel řídit obecnými právními předpisy upravujícími vyřizování stížnosti proti postupu správního orgánu, a to § 175 a následující správního řádu. Tato stížnost nebyla žalovaným shledána s ohledem na výše uvedené důvodnou a žalobce byl o této skutečnosti řádně vyrozuměn dopisem ze dne 12.11.2014. Vyrozumění o stížnosti dle § 175 odst. 5 správního řádu není rozhodnutím v materiálním smyslu a rovněž není proti němu přípustný opravný prostředek. Proto se nemůže jednat ani o rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 odst. 1 informačního zákona. I tato námitka je dle žalovaného nedůvodná.

K tvrzení žalobce, že žalovaný je nečinný, jelikož nerozhodl o rozkladu žalobce podaném proti vyrozumění žalobce ze dne 12.11.2014, které je dle něho rozhodnutím v materiálním smyslu do 15 pracovních dnů ode dne jeho doručení v souladu s § 16 odst. 3

informačního zákona, neodpovídá dle žalovaného skutečnosti. Žalovaný znovu zkonstatoval, že vzhledem k tomu, že nebylo vydáno rozhodnutí, ale vyrozumění o stížnosti dle § 175 odst. 5 správního řádu, proti němuž není přípustný opravný prostředek, nemohlo být rozhodnutí o rozkladu žalovaným vydáno. Podání žalobce ze dne 14.11.2014, formálně označené jako rozklad, žalovaný posoudil po materiální stránce a dospěl k závěru, že se jedná o opakovanou stížnost na postup při vyřizování předmětné žádosti žalobce o informace a při jejím vyřizování žalovaný postupoval opětovně dle § 175 a následující správního řádu opět shledal jako nedůvodnou. Veškerá podání, která žalobce v této věci žalovanému doručil, byla žalovaným vždy řádně vyřízena. Neshledává proto, že by byl ve věci nečinným. Nad rámec pak uvedl žalovaný, že pokud by žalobce měl zájem na poskytnutí jím požadovaných informací, mohl předmětnou žádost řádně žalovanému doručit, a to dle postupu, který mu byl žalovaným několikrát doporučován. Žalovaný v poskytnutí požadovaných informací nikterak nebránil a z jeho strany nebylo žádným způsobem zasáhnuto do práv žalobce. Z jednání žalobce je dle žalovaného zřejmé, že se poskytnutí konkrétních informací vůbec nedomáhá, neboť nikdy neuvedl, jaké konkrétní informace žádá. V jeho případě se jedná pouze projev svévolného a účelového uplatňování práva, kdy tak činí převážně zjevně šikanózním způsobem vůči žalovanému. Takovému jednání se několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21.10.2014 č.j. 6As 235/2014-107.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem vyplývají následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti: dne 29.10.2014 byla žalovanému datovou zprávou doručena stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace, ve kterém žalobce uvedl, že dne 8.10.2014 v 15.00 hod. podal k povinnému subjektu prostřednictvím elektronické podatelny žádost, a v zákonné lhůtě 15 dnů mu informace nebyla poskytnuta a proto podává tuto stížnost.

Žalovaný ke stížnosti žalobce vyrozuměl dopisem ze dne 12.11.2014, ve kterém mu sdělil, že po prověření elektronického systému spisové služby Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a rovněž po prověření evidence žádostí o poskytnutí informace, kterou žalovaný vede, bylo zjištěno, že předmětná žádost byla zaslána dne 8.10.2014 z e-mailové adresy XX, avšak byla vyhodnocena e-mailovou bránou žalovaného jako SPAM. Z důvodu vyhodnocení e-mailové zprávy jako SPAM, došlo k jejímu odložení do karantény. Žalobci bylo tímto dopisem dále sděleno, že daná skutečnost nastala rovněž i u jeho předchozích žádostí o informace zaslané žalovanému e-mailovou zprávou ze stejné e-mailové adresy dne 29.8.2014. Žalobce byl písemností ze dne 12.11.2014 též vyrozuměn, z jakého důvodu mohou být e-mailové zprávy zařazovány do SPAMU. Žalovaný tedy uvedl, jak je s takovými podáními dle zákona o archivnictví a spisové službě nakládáno. Předmětné žádosti byly považovány za nedoručené, proto nemohly být požadované informace poskytnuty. S ohledem na skutečnost, že nebyla doručena žádost žalobce o poskytnutí informace, nebyl jejím nedoručením iniciován postup žalovaného jako povinného subjektu k vyřizování žádosti a ani předmětná stížnost nebyla vyřizována v režimu informačního zákona. Žalovaný dále uvedl, že je nutno postupovat v souladu s § 13 ve spojení s § 14 odst. 3 informačního zákona a je-li žádost učiněna elektronicky, musí být podána prostřednictvím elektronické adresy podatelny povinnému subjektu, pokud ji povinný subjekt zřídil. Tyto žádosti přijímá podatelna Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a zprávu je nutno učinit takovým způsobem, aby neobsahovaly škodlivý kód a nebyly následně zařazeny do SPAMU.

Dne 14.11.2014 zaslal žalobce žalovanému podání formálně označené jako rozklad proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Z důvodu, že nedoručením žádosti žalobce nebyl

iniciován postup žalovaného jako povinného subjektu, nebylo toto podání po materiální stránce vyhodnoceno jako rozklad a žalovaný předmětné podání shledal jako opakovanou stížnost na postup žalovaného jako správního orgánu při vyřizování žádosti o informace. Opakovaná stížnost byla shledána nedůvodnou a žalobce byl vyrozuměn dopisem ze dne 24.11.2014 o rozhodných skutečnostech v předmětné věci, resp. o nedoručení jeho žádosti a u postupu žalovaného v režimu správního řádu. Žalobci bylo připomenuto, že již byl poučen o postupu, jak učinit žádost o poskytnutí informace, aby byla Ministerstvu školství řádně doručena a mohla být vyřízena v souladu s informačním zákonem, ale žalobce předmětnou žádost nedoručil. Je podstatné, aby zpráva neobsahovala škodlivý kód a nebyla vyhodnocena jako SPAM. Konstatoval také, že zprávy zaslané datovou zprávou z datové schránky byly řádně doručeny a navrhl, že by mohl případnou žádost žalobce zaslat i touto cestou. Přílohou tohoto dopisu byl žalobci poskytnut screen shot elektronické podatelny, znázorňující zařazení jeho žádosti do SPAMU.

Dne 22.12.2014 obdržel žalovaný žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti z důvodu, že nebylo rozhodnuto o jeho rozkladu podaném dne 14.11.2014, následně byl žalobce vyrozuměn dopisem ze dne 22.1.2015, ve kterém mu byly zopakovány rozhodné skutečnosti, opětovně mu byl doporučen postup pro řádné podání žádosti o poskytnutí informace v souladu s informačním zákonem a na závěr byl žalobce upozorněn, že v dané věci podal žalovanému již několik podání, která byla vždy řádně vyřízena. Stížnosti byly žalovaným shledány jako nedůvodné a o této skutečnosti byl vždy řádným způsobem vyrozuměn. Dále sdělil žalobci, že s ohledem na to, že v této věci žalobce adresoval již několik podání, resp. stížností, které byly řádně vyřízeny a nebyly shledány důvodnými, další taková podání budou s ohledem na závěry č. 120/2012 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu brána již jen na vědomí a nebude na ně reagováno. Součástí spisového materiálu je potom i spisový a skartační řád Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy z r. 2013.

Městský soud v Praze posoudil důvodnost žaloby a rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť žalobce vyjádřil s rozhodnutím bez jednání souhlas a žalovaný k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že i žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Ustanovením § 79 a následujícími s.ř.s. je tak upraven institut, umožňující účastníkům správního řízení domáhat se ochrany před nečinností správního úřadu. Správní úřad je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. V ustanovení § 79 s.ř.s. je upravena pouze ochrana před nečinností, spočívající v nerozhodování ve věci samé nebo nevydání osvědčení, nikoliv před jinými procesními vadami. Nečinnost při vydání rozhodnutí se může týkat jak správního úřadu prvního stupně, tak orgánu odvolacího, který po podání řádného

opravného prostředku v řízení řádně nepostupuje. O nečinnost správního úřadu se však může jednat pouze v tom případě, že neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodovat.

V dané věci je zásadní spornou otázkou mezi účastníky, zda žalobce svým podáním do elektronické podatelny žalovaného zahájil řízení o poskytnutí informace a zda tedy v důsledku podání této žádosti vznikla žalovanému povinnost vyřídit žádost o informace v režimu informačního zákona.

Soud při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel z ustanovení § 64 odst. 2 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví a spisové službě“), podle kterého doručené dokumenty i dokumenty vytvořené určeným původcem se v den, kdy byly určenému původci doručeny nebo jím vytvořeny, opatří jednoznačným identifikátorem. Jednoznačným identifikátorem se neopatřují určenému původci doručené dokumenty obsahující chybný datový formát nebo počítačový program, které jsou způsobilé přivodit škodu na výpočetní technice určeného původce, a dokumenty nepodléhající evidenci, které určený původce uvede ve svém spisovém řádu. Jednoznačný identifikátor je označení dokumentu zajišťující jeho nezaměnitelnost. Jednoznačný identifikátor musí být s dokumentem spojen. Strukturu a podrobnosti vytváření a nakládání s jednoznačným identifikátorem stanoví prováděcí právní předpis.

Ze správního spisu však vyplývá, že žalovaný na základě stížnosti žalobce ze dne 29.10.2014 provedl šetření ohledně žalobcova tvrzení, že dne 8.10.2014 podal k žalobci jako povinnému subjektu žádost. Přitom bylo zjištěno, že uvedený email byl žalovanému na podatelnu sice zaslán, ale byl emailovou bránou žalovaného vyhodnocen jako spam a následně skartován.

Tento postup je zcela v souladu s citovaným ustanovením § 64 odst. 2 zákona o archivnictví a spisové službě. Dle tohoto ustanovení se jednoznačným identifikátorem neopatřují určenému původci doručené dokumenty obsahující chybný datový formát nebo počítačový program, které jsou způsobilé přivodit škodu na výpočetní technice určeného původce, a dokumenty nepodléhající evidenci, které určený původce uvede ve svém spisovém řádu. Žalovaný jako určený původce na základě zmocnění uvedeného v § 66 odst. 1 zákona o archivnictví a spisové službě vydal Spisový a skartační řád, který upravuje oběh písemností v úřadu a je základním dokumentem, který definuje postupy pro práci s elektronickými písemnostmi. V čl. 6 upravuje spisový řád třídění zásilek a v odstavci 3 tohoto článku pak jednoznačně uvádí zásilky, které nepodléhají evidenci podle tohoto řádu. Takovými zásilkami jsou dle písm. d) nevyžádaná obchodní sdělení. Pokud tedy emailová brána žalovaného vyhodnotila email žalobce jako nevyžádanou obchodní zprávu, nemohla se tato zpráva stát písemností úřadu a nemohla být zaevidována, neboť dle § 9 odst. 3 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby dokumenty, které nemají úřední charakter, nepodléhají evidenci dokumentů. Elektronické podání žalobce proto nebylo podatelnou zpracováno a za této situace podatelna žalovaného nemohla pro podání žalobce vygenerovat jednoznačný identifikátor. Předmětná žádost žalobce o poskytnutí informace zařazená do SPAMU, byla žalovaným zcela v souladu se zákonem a spisovým a skartačním řádem považována za dokument, který nemá úřední charakter.

Městský soud proto dospěl k závěru, že žádost žalobce o poskytnutí informace nebyla žalovanému řádně doručena, a proto nemohl být zahájen postup žalovaného jako povinného

subjektu dle § 2 odst. 1 informačního zákona k vyřizování žádosti. Z toho důvodu pak nebyla přípustná ani stížnost žalobce proti postupu žalovaného při vyřizování jeho žádosti o informaci. Vzhledem k tomu, že žalovaný nemohl stížnost řešit v režimu zákon o poskytování informací, postupoval správně, pokud podanou stížnost za této situace vyhodnotil jako stížnost na postup správního orgánu podle § 175 a následující správního řádu.

Vyřízení stížnosti dle ustanovení § 175 správního řádu ale není rozhodnutím v materiálním smyslu a není proti němu přípustný opravný prostředek. Žalobce tak nesprávně vyhodnotil dopis ze dne 12.11.2014 jako vyřízení stížnosti podle zákona o poskytování informací, z jehož obsahu dovodil odmítnutí podané žádosti dle § 15 odst. 1 zákona o informacích. Žalovaný však tímto dopisem pouze vyřídil žalobcovu stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, když výslovně uvedl, že žádost žalobce nebyla žalovanému doručena, a proto o ní nemohl žalovaný rozhodnout. Z tohoto dopisu vyplývá jasný závěr žalovaného, že řízení o poskytnutí informace nebylo z důvodu nedoručení žádosti vůbec zahájeno a že žalovaný nevyřizuje podanou stížnost jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona o informacích.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že řízení o poskytnutí informace nebylo v daném případě vůbec zahájeno, neboť žádost podaná žalobcem nebyla zaevidována v souladu se spisovým řádem žalovaného, a proto o ní nemohl žalovaný rozhodnout v režimu zákona o poskytnutí informací. Pokud podanou stížnost žalobce vyhodnotil jako stížnost podle § 175 správního řádu, byl tento postup správný. Z ustanovení § 175 odst. 7 správního řádu ale vyplývá, že má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti.

Ze správního spisu je patrné, že žalobce nebyl se způsobem vyřízení jeho stížnosti spokojen a proto zaslal žalovanému dne 14.11.2014 dopis, který nazval „Rozkladem“. Vzhledem k tomu, že vyrozumění o stížnosti dle § 175 odst. 5 správního řádu není rozhodnutím v materiálním smyslu a není proti němu přípustný opravný prostředek, považuje soud za správný i postup žalovaného, který tento dopis vyhodnotil jako opakovanou stížnost na postup žalovaného podle § 175 správního řádu. I tato opakovaná stížnost byla žalovaným vyřízena, a to dopisem ze dne 24.11.2014.

Pokud tedy žalobce namítá, že je žalovaný nečinný, jestliže nerozhodl o jím podaném rozkladu ve lhůtě stanovené v § 16 odst. 3 zákona o poskytnutí informací, je tato námitka také nedůvodná, neboť, jak soud již shora uvedl, žádné řízení dle zákona o poskytnutí informací nebylo zahájeno, neboť žádost žalobce nebyla žalovanému vůbec doručena.

Městský soud v Praze proto žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť žalovaný, jehož jednání se žalobce žalobou domáhá, neměl povinnost rozhodnout ve věci ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. září 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu